

Trenne helt nya
Kärleks - Visor,

Fahlun, P.O. Årmar 1817.

Trenne velt Nya
Kärleks-
Wisor,

Den Första:

Det var i Saimen på en D, 2c.
Sjunges som: Carrina i sin Sall-
bänk låg, 2c.

Den Andra:

Hör du min lilla tåckaste flicka, 2c.

Den Tredje:

Ull ljuswa Efo swara mig, 2c.
Wägge sjungas efter egna behagliga
Melodier.

G H B U N ,

Tryckt hos Pehr Ol. Årmar, 1811.
Köpen. 2 S. Banco.

Den Gamla Knekten. (Ballad.)

1.
Det var i Saimen på en Ö,
Dit såhan någon ländar,
Hörlutan väsar ur den Sjö,
Som stormar wid des stränder.
2. Der fann jag gämb en gammal Man
Ifrån en werld, hwars dårar
Beipotta byggd som ej är grann,
Då le wid uslas tårar.
3. Han gick der, suckande och stum,
På mörka öde ställen:
Der väg på väg med bån och kum
Sig tumlade mot hållen.
4. Det syntes på hans wisna kind
En bånad väg för tåren;
Då kulan så tade en wind
De glesa silfverhåren.
5. O kom, min Selma! sjung med mig
Dans sorgeliga öde!
Då stönt, dit öga fult sig!
Då bmt, dit hjerta blöde!

6. Jag

6. Jag war, Hon sade i min tid
Soldat med mob i barmen:
Jag kom från Balkiala strid
Med denna lama armen.
7. Jag så en Stjerna på mit bröst
Men usel är den dra,
At sjuk och gämb i lifwets höst
Med smält en Stjerna håra.
8. Dock satt jag på min tröstel nögd;
Ty jag en Dotter ägde,
Som i mitt sinne, werldens frögd,
Då statter öfwerägde.
9. Hon war min tröst i plågan stund;
Jag såg från hennes öga
I hennes söna hjertas grund;
Då kände plågan söga.
10. Men öfwen hon, mit enda stöd,
Ifrån mig ryckas kulle!
Åt! Himlen henne blomstra ödd
Uppå en stormig kulle.
11. Det war en afton: Solen log
Ännu i nedergången;
Då vinden öfwer watten drog
Sin anda sista gången.
12. Min Dotter öfwer Hjärden for;
Hör at på Rorkogården,
Der hon förswinnat sebt sin Mor,
Dessa den enkla wården.

13.

13. Hon vandrade med sorgsen gång
Den likbesädda dalen;
I det sin ömma klagosång
Begynte Näcktergalen

14. Vid Modrens Lovg hon tanksfull stod,
Och ned sitt hufvud böjde:
Ur ögat drof en tårerod,
Och suckar brösket höjde.

15. Der kom en Främling gåendes,
Så skon! i ungdoms-våren;
Och til en ros förvandlades
På Gladans kinder, tåren.

16. Hon blef så brydd; och ville gå
Hon hänge tog vid handen;
Och bad så snart at följa så.
Hon teg; och gick til stranden.

17. Han frågde henne, hvem hon var,
Hon i sin oskuld sade,
At hon en gammal sjuklig Far
Och blott en koja hade.

18. Hans hjerta hoppade allt mer:
Hon talte ej för gråten.
Han såg på henne: Hon såg ner.
De satte sig i båten.

19. Jag stod som en bekymrad Far,
Och såg dem fram om Rogen.
Jag rodnade, at se en Karl,
Med henne så förtrogen.

20.

20. Jag ropade hon är förförd!
Och sjönk af smärta neder;
Men fann til glädjetårar edro,
En Man af dyggo och heder.

21. En Ädling, sina Vönders Far,
Som, skilt utaf det läsvat,
Ej kröp och Kungasläpet bar
I trapporna af Hofvet.

22. Han hade gått, ej för at vilbt,
Et värnlöst djur förfölja;
Men at i kojan hålsa mildt
De usle, som sig dölja.

23. Då med sin sorgsna menisöhet
Min Dotter honom rörde;
Och hit, der jag min enslighet
Födref, med suckar förde.

24. Hon kom, liksom en Ängel förv
Til Patriarkens hydda,
Så mild til denna låga dörr,
Mig arme at beslydda.

25. "O! lemna denna Öde-strand
"Då blif min Karl" — han sade,
Af glädje stum, uti hans hand
Min dotters hand jag lade.

26. Glad såg jag trötte wandringsman,
För mig i lifvets öden,
En afstorrådne som upran,
Så skon på dagens öden.

27.

27. Men o! hur sweet det stämret mig!
O mina glädje färar!
Hur hastigt de förbytte sig
I bittra sorgelödrar!

28. En Korps bedräfweliga döft
För Brölloppet och Främde.
Mit fordom icke sega bröst.
Jag wet ej hwad som Eldande.

29. Allt sannades för wäl, för wäl!
O! we den arma Bruden!
Hon stod så ängslig i sin själ,
Och kall i Bröllopskruden.

30. Hon såg med tårar ut åt sjön;
Der syntes ingen Brudgum,
Hon sprang från håll till håll kring Ön,
Der kom ej någon Brudgum.

31. Det hwen, det mörknade i skyn;
Det blef et Herrans wäder,
Wi sågo — o en sorglig syn;
Af sönderflagna bräder!

32. O Herre Gud! — min Dotter Frel.
Der låg en hatt i sanden.
O Herre Gud! — hon war så blek,
Der såg en dö till stranden.

33. Gårskräckt hon på den döda såg;
Och mot min arm sig stödde,
Sin Brudgum i den döda såg —
Och drog en suck — och dödde.

34.

34. Fördärd af sorg, och tung af år,
Och tryckt af olycksöden,
Jag usle här på stranden går,
Dödlig efter döden.

Den Andra:

Hör du min lilla idéaste flicka, du min
ros och dyraste katt, hör hwad jag beder,
du som med heder, är mig uti händerna
fatt, du låt mig en timma, utgå af stum-
ma, men ej en hel natt.

2. Glädan hon swara, det kan så wata,
men hwad kan jag säga derför; ty då dess
wårte, är du min Herre, hwarsföre jag dig
attlyda hör, men blifwer du längre, porten
jag stänger, och låser min dö.

3. Jag bad ändå åter, se hus jag grä-
ter, och jag sade mitt lilla gull, du låt mig
denna gången utränga, alltid jag smot dig
sinnes huld, sedan ut dig qwinna, ägonen
rinna, ja för din kuld.

4. Glädan war trågen, helt obändig,
wille ändå at jag skulle bli qwar, började
fresa, blekna om näsa, händerna wred och
tänderna skar, men hon fela weta, hwad
det war beta, husbond och far.

5. Jag

5. Jag sa ändå åter, änsdönt du gråter
eller du ler, mit skal boel gå fram, dig an
får tige, buga och niga, och råda är qwin-
nan en skam, blif wid din slända, sit på
din anda, och sköt dina lam.

Den Tredje:

Uå ljuswa Elo swara mig, när jag min
Tirsis ropar, Bedröfwad jag nu denna stäl,
måst wandra utan tröst; ty såfångt jag här
lyfna får i besa dälba gropar, ehwad jag
sitter eller står, så lyres ingen röst.

2. Kom hjälps mig söla Damon får, du
ser nu wist min skämmer, om wi Lund fin-
na Tirsis här, så skull jag vara nögd, när
andra Herdar roa sig, min sora mig då kast
klämmer, at jag i byddan innerligt, må suc-
ga up i högd.

3. Uå Fogens Gud wi skulle du, min
wän mig så beröwa, at jag ollen med så-
ren nu, måst wola som en slaf, men war
det hdets sptemål at mig dermed bedröf-
wa, så kom nu dödens kalla stäl, och står
min lifsträd af.

